

ΑΜΦΙΑΡΕΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

(Συνέχεια. Ἰδὲ Ἐφ. Ἀρχαιολ. 1885, σελ. 153).

14.

Ξ Λ Ξ Ι Ξ Ε Π Ο Ι Η Ξ Ε
Σῶσις ἐποίησε.

Τὰς δύο ταύτας λέξεις περιέχει ἐπὶ τῆς προσθίας ταπεινῆς ἐπιφανείας μαρμαρίνη βάσις, ἥτοι ὑπόβαθρον, ἀναθηματικοῦ μνημείου, κειμένη κατὰ χώραν μεταξὺ τῶν μνημείων Ἀδείας καὶ Λέντλου (Πρακτ. Ἀρχ. Ἐταιρίας 1884, πίναξ Ε' μεταξὺ τοῦ ι' καὶ ι''').

Ἡ τετράγωνος αὕτη ἄνευ κόσμων βάσις (ὑψ. 0.19, πλ. 0.92, πχ. 0.91) ἐφηρμοσμένη, ὡς καὶ αἱ τῶν λοιπῶν τοῦ Ἀμφιαρείου μνημείων, ἐπὶ πωρίνης ὑποστρώσεως ἔφερε τὸ πάλαι, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἔστιν εἰκάσαι, ἕτερον μάρμαρον ἐφ' οὗ ἀνεγράφετο ἡ ἀνάθεσις καὶ εἴ τι ἄλλο· τὸ δὲ περιέργον, μόνη πασῶν τῶν αὐτόθι εὐρεθειῶν βάσεων φέρει καὶ αὕτη γράμματα, τὰς δύο εἰρημένας λέξεις.

Τὸ τὴν ἀνάθεσιν περιέχον μάρμαρον τοῦ μνημείου τούτου οὐπω τυγχάνει βέβαιον, εὐρίσκεται δ' ἴσως ἐν τοῖς αὐτόθεν ἐξεσκαμμένοις, ἅτινα πεπτωκότα ποτὲ σωρηδὸν χρῆζουσιν ἔτι ἀκριβεστέρας πρὸς συναρμογὴν καὶ ἐπανίδρυσιν ἐρεύνης, ἥτις γενήσεται κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἀνασκαφῶν. Τότε δὲ πιθανῶς γνωσθήσεται καὶ τι πλεῖον περὶ τοῦ τεχνίτου Σώσιδος.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπερ ἄτε ὕστερον εὐρεθείσης τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἀνεγράφη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημερίδι, ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἀναφέρεται ἐπιγραφῇ ἣν ὁ J. Martha ἐξέδωκε πρῶτος (Bull. de corr. hellén. III, 1879 p. 444 N° 2), μετ' αὐτὸν δὲ ἄλλοι καὶ τελευταῖον ὁ Em. Löwy (Inscr. griech. Bildhauer N° 150). Ἡ ἐπιγραφή αὕτη, γεγλυμμένη ἐν βάθρῳ μικρὸν τι τῆς ἐν Ἀμφιαρείῳ βάσεως μείζονι, εὐρέθη ἐν Ἐλικῶνι, ἔχει δὲ ὧδε :

Λουσις Πεδαγενεια τὸν ἀδε[λφὸν]
Ἰπ π ό κ ρ ι τ ο ρ τ ο ῖ ς θεο[ῖς]
Σῶσις ἐποίησε

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1886.

Τὰ γράμματα τοῦ βάρου τούτου κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Löwy φαίνονται τότε μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα σχεδὸν ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἐν Ἀμφιαρείου βάσεως. Καὶ ὕψος μὲν τὰ γράμματα τῆς βάσεως ἔχουσι 0.010-0.018, ἤγουν ὅσον πού καὶ τὰ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι βάρου, σχῆμα δὲ ὡσαύτως παρεμφερές καὶ ἴσως οὐχὶ πολλῶ ἀμελέστερον, πλὴν ὅτι τὸ ξ τῆς βάσεως φέρει ἀνοικτὰ τὰ σκέλη καὶ οὐχὶ παράλληλα ὡς τὰ τοῦ βάρου, πρὸς δὲ ὅτι ἐν τούτῳ μὲν γέγραπται ἐπόησε, ἐν ἐκείνῃ δὲ ἐποίησε. Πατὴρ δὲ καὶ πατρὶς τοῦ Σώσιδος ἐν οὐδετέρῃ ἀναγράφεται.

Περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐν Ἐλικῶνι ἐπιγραφῆς ὁ Martha γράφει: «L'inscription est de la fin du 3e siècle ou du commencement du 2e avant notre ère. Le soin particulier de la gravure, la forme des lettres, l'absence de noms romains, l'emploi de l'adjectif patronymique Πεδαγενεία au lieu du génitif Πεδαγένους, tout cela permet d'affirmer qu'elle est antérieure à la conquête romaine». Περὶ ταύτης δὲ τοῦ λόγου γενομένου, σημειωθήτω ἐν παρόδῳ ὅτι ἡ κατὰ διάλεκτον συμπλήρωσις τοῦ 1^{ου} στίχου ἀδε[λφὸν] ἢ ἀδε[λφῶν], ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἀνάθεσις ἐγένετο ὑπὸ δύο τοῦ Ἰπποκρίτου ἀδελφῶν (ὅτε καὶ ἡ τόνωσις δὲν κεῖται ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως), ἴσως δὲν εἶνε πάντως ἀναγκαία.

Ἐκ τῶν εἰρημένων φαίνεται ὅτι τεχνίτης ἀφοτέρων ἐστὶν ὁ αὐτός, αἱ δὲ μικραὶ παραλλαγαὶ τῶν δύο ἐπιγραφῶν προσέρχονται πιθανῶς καὶ ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν τόπων ἐν οἷς ἀνεγράφησαν.

15.

ΠΙΣΙΝ ΧΑΡΙΟΥ
ΛΡΛ ΠΙΟΙΑΜΦΙΑΡΑΛΙ

Πίσιν Χαρίου
Ὀρώπιοι Ἀμφιαράω.

Ταπεινὸν ἄνευ κόσμου βάρου, λίθου μέλανος, ἔχον ἄνωθεν μὲν τύπους δύο ποδῶν, κάτωθεν δὲ

4

δύο τόρμους. Ύψος 0.315, πλάτος 0.93, πάχος 0.78.

Τὰ γράμματα (ὑψ. 0.014) εἰσι λίαν ἐπιμελῶς κεχαραγμένα, ἄλλως τε καὶ διότι ἐκατέρου στίχου τὸ ὕψος ἦν προδιαγεγραμμένον διὰ δύο παραλλήλων γραμμῶν. Τοῦ Σ τὸ μὲν κάτω σκέλος εἶνε ὀριζόντιον, τὸ δὲ ἄνω ἀνοικτόν.

Ἐν τῷ βάθρῳ τούτῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ μνημείῳ τοῦ Σκριβωνίου (ἔρα κατωτέρω ἀριθ. 17) ἀνατιθέασιν ἀπλῶς οἱ « Ὠρώπιοι » ἐν ᾧ ἐν τοῖς ἄλλοις συνήθως ἀνατίθησιν « ὁ δῆμος Ὠρωπίων », ἐν δὲ

τῷ μνημείῳ Ἀγρίππα (κατωτ. ἀριθ. 18) ἀπλούστατα « ὁ δῆμος ».

Εὐρέθη γὰρ καὶ πλησίον τῆς εἰρημένης τοῦ Σώσιδος βάσεως. Ἐπειδὴ δὲ αἱ δύο αὗται ἐπιγραφαὶ φαίνονται ἔχουσαι καὶ τὰς διαστάσεις τῶν μαρμάρων οὐχὶ πάνυ δυσαναλόγους, ἐνδέχεται νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸ αὐτὸ μνημεῖον.

Ὁ οἶκος τοῦ τιμωμένου ἀνδρός, ὡς εἰκάζεται ἐκ τε τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, συνδέεται ἴσως μετὰ τοῦ ἐν τῇ ἐξῆς ἐπιγραφῇ ἀναφερομένου Χαρίου.

16.

Χ Α Ρ Ι Α Ξ Ν Ε Ο Π Τ Ο Λ Ε Μ Ο Υ Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ξ
Τ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ Α Ν Ε Ο Π Τ Ο Λ Ε Μ Ο Ν Σ Τ Ρ Α Τ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Ξ
Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ν Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Λ Ι Α Ν Ε Ο Η Κ Ε Ν

Π Ρ Α Ξ Ι Α Ξ Λ Υ Σ Ι Μ Α Χ Ο Υ Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ξ Ε Ρ Ο Η Ξ Ε

Χαρίας Νεοπτολέμου Ἀθηναῖος
τὸν πατέρα Νεοπτόλεμον Στρατοκλέους
Ἀθηναῖον Ἀμφιαράῳ ἀνέθηκεν.

Πραξίας Λυσιμάχου Ἀθηναῖος < Ἀγκυλῆθεν > ἐπόησε < σε >

Ἀπλοῦν βάθρον, λευκοῦ μαρμάρου (ὑψ. 0.31, πλ. 0.80 πάχ. 0.75). Εἶνε σχεδὸν ἰσομέγεθες τῇ τετραγώνῳ (0.80) μαρμαρίνῃ βάσει, τῇ πρώτῃ ἀριστερόθεν τοῦ μνημείου Βρούτου (Πρακτ. 1884, πίν. Ε', ι') κατὰ χώραν κειμένη, παρ' ἧ καὶ εὐρέθη.

Ὑψ. γραμμάτων τῶν μὲν πρώτων στίχων 0.015, τοῦ δὲ 4^{ου} 0.01. Ἐν τοῖς θ τοῦ 3^{ου} στίχου δὲν διακρίνεται ἡ μέση στιγμὴ, ὥστε ὁμοιάζει τῷ Ο. Τὸ δὲ πρῶτον α τοῦ ἐν τῷ 4^ῳ στίχῳ Ἀθηναῖος φαίνεται ὡσεὶ ἔχον κεκαμμένην τὴν κεραίαν.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, τὸ κατ' ἀρχάς, ὡς ὀρθῶς καὶ ὁ Löwy ἔγραψεν, ἦν γεγλυμμένον Πραξίας Λυσιμάχου Ἀγκυλῆθεν ἐπόησε.

Κατόπιν δὲ αἱ δύο τελευταῖαι λέξεις μετεβλήθησαν εἰς Ἀθηναῖος ἐπόησε καὶ δὴ οὕτως, ὥστε τὸ Α, Λ καὶ Ε τοῦ Ἀγκυλῆθεν ἔμειναν ἀνέπαρα, περισσεύει δ' ἐν τέλει μὴ ἐξαλειφθεῖσα ἡ συλλαβὴ ΞΕ τοῦ προγεγλυμμένου ἐπόησε ὡς ὠδέ πως δηλοῦται:

πρίν: Α Γ Κ Υ Λ Η Θ Ε Ν Ε Ρ Ο Η Ξ Ε
ἔπειτα. . . . Α Θ Η Ν Λ Ι Ο Ξ Ε Ρ Ο Η Ξ Ε

Ὁ τε ἀνατιθεὶς Χαρίας καὶ ὁ τεχνίτης Πραξίας εἰσὶν ἤδη γνωστοί, ὅθεν ἡ ἐπιγραφὴ κρινομένη καὶ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων ἀνάγεται εἰς τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 4^{ου} π. Χρ. αἰῶνος.

Ἔργα τοῦ Πραξίου ἀναφέρονται ἐν δυσὶν ἐπιγραφαῖς, ὧν ἡ μὲν εὐρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1851, ἡ δὲ ἐν Δήλῳ τῷ 1877-78 (Löwy: Inscr. etc.).

Παρὰ τῇ παρουσίᾳ ἐπιγραφῆς εὐρέθη καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κουμανούδη ἐκδοθεῖσα ἀγωνιστικὴ (Ἐφημ. Ἀρχ. 1884, σελ. 121, ἀριθ. 1).

17.

Γ Α Ι Ο Ν Σ Κ Ρ Ι Β Ω Ν Ι Ο Ν Γ Α Ι Ο Υ Υ Ι Ο Ν
Κ Ο Υ Ρ Ι Ω Ν Α Τ Ο Ν Ε Α Τ Ω Ν Π Α Τ Ρ Ω Ν Α
Ω Ρ Ω Π Ι Ο Ι Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Ω Ι

Ξ Ε Ν Ο Κ Ρ Α Τ Η Ξ Ε Ρ Ο Η Ξ Ε
(Ἐπονται προξεν. ψηφίσματα)

Γάτον Σκριβώνιον Γαίου υἱόν
Κουρίωνα τὸν ἑατῶν πάτρωνα
Ἐρωπίοι Ἀμφιαράω.
Ξενοκράτης ἐπόησε.

Τρίλιθον μνημεῖον ὁμοῖον καὶ ἴσον τῷ τοῦ *Σύλλα* (Ἐφ. Ἀρχ. 1885 σελ. 103) ὕψ. 0.93, πλ. 0.73 - 0.77, βάρ. ἐν ὄλῳ 1.565 (ἤγουν 0.38 τῆς ὄψεως καὶ 1.185 ἑκατέρου τῶν ὀπισθεν μαρμάρων). Ὑψος γραμμάτων ἔχουσιν οἱ μὲν τρεῖς πρῶτοι στίχοι 0.015, ὁ δὲ τέταρτος 0.02.

Κεῖται δὲ πέμπτον ἀριστερόθεν τοῦ μνημείου *Βρούτου* (Ἐφ. Ἀρχ. 1885 σ. 105), ἰδρυμένον ἐπὶ βάσεως λευκοῦ μαρμάρου καὶ διασῶζον πάντα τὰ μάρμαρα, ὧν τὰ μὲν ὀπισθεν δύο εὐρέθησαν ὄρθια κατὰ χώραν, ἡ δὲ ὄψις χαμαὶ πρηνής.

Ἡ ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή φαίνεται, ὡς καὶ ἀλλαγῶν παρατηρήθη, ἐπὶ προγενεστέρας ἐπιγεγραμμένη. Τοῦτο δὲ ἐξάγεται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν γραμμάτων αὐτῆς πρὸς τὰ τοῦ τε 4^{ου} στίχου καὶ τῶν προξενικῶν ψηφισμάτων ἅτινα καὶ ἀρχαιότερον καὶ πολλῶ κανονικώτερον ἔχουσι τὸ σχῆμα.

Προξενικὰ δὲ ψηφίσματα ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦτου ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγα, τὰ μὲν κάτωθεν τοῦ 4^{ου} στίχου τῆς ὄψεως, ἑπτὰ δὲ ὄλα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἐπιφανείας τοῦ μνημείου.

Ὁ Σκριβώνιος οὗτος εἶνε ὁ ἐν ἔτει 50^ῳ π. Χ. δήμαρχος γενόμενος καὶ τὸν μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηίου ἐμφύλιον πόλεμον ὑποκινήσας.

Ὁ δὲ τεχνίτης Ξενοκράτης ἐστὶ καὶ ἀλλαχόθεν γνωστός, ἐν Ἀμφιαράω δὲ ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ τοῦ μεσαίου μαρμάρου τοῦ μεγάλου τοξοειδοῦς μνημείου (κατωτ. ἀριθ. 19) ὡς Ἀθηναῖος.

18.

Ο Δ Η Μ Ο Σ
Μ Α Ρ Κ Ο Ν Α Γ Ρ Ι Π Π Α Ν
Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ Υ Ο Ν Τ Ρ Ι Σ Υ Π Α
Τ Ο Ν Τ Ο Ν Ε Α Τ Ο Υ Ε Υ Ε Ρ Γ Ε
5 Τ Η Ν

Μ Η Τ Ι Ο Χ Ο Ξ Ε Ρ Ο Η Ξ Ε

(Ἐπονται προξεν. ψηφίσματα)

Ὁ δῆμος
Μάρκον Ἀγρίππαν
Λευκίου υἱὸν τρεῖς ὑπα-
τον τὸν ἑατοῦ εὐεργέ-
την.
Μητίοχος ἐπόησε.

5

Τρίλιθον ἄνευ γείσου μνημεῖον (ὕψ. 0.93, πλ. 0.76 περ. καὶ βάρ. 43 + 1.09 = 1.52) συγκείμενον ἐξ ὄψεως καὶ δύο ὀπισθεν μαρμάρων οἰοῦναι πετρύγων. Οὐδὲν ὅμως τῶν τριῶν εὐρέθη ἐπὶ τῆς οἰκείας βάσεως, ἥτις κεῖται δεξιόθεν τοῦ μνημείου τῆς Ἀδείας (Πρακτ. 1884, πίν. Β', 1'), ἀλλὰ πάντα φύρδην μίγδην μετ' ἄλλων πεπτωκότα. Καὶ τὰ μὲν δύο μάρμαρα, ἤγουν ἡ προκειμένη ὄψις καὶ ἡ λέξεις τοῦ κατωτέρω καταχωριζομένου ψηφίσματος περιέχουσα ἀριστερὰ πτέρυξ, ἀπεδείχθησαν προσαρμόττοντα ἀλλήλοις, τοῦτο δὲ ὀφείλεται ἦτον εἰς τὰς διαστάσεις τῶν δύο μαρμάρων, ἅτε καὶ ἄλλων ἴσων αὐτοῖς ὁμοῦ εὐρεθέντων, ἢ εἰς τὴν ἀγαθὴν τῶν γλυπτῶν ἕξιν τοῦ χαράττειν μέρος τοῦ ψηφίσματος ἐπὶ τοῦ συνεχοῦς μαρμάρου· οὕτω δ' ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν λέξεων καὶ ἐν ἄλλοις τοῦ Ἀμφιαρείου μνημείοις ἀνεύρηκα τὸ ἑκασταχοῦ ἀνήκον καὶ πολλὰ ἀρμοδίως ἀνέστησα. Ὡς δεξιὰ δὲ τοῦ μνημείου πτέρυξ ὑποληπτέον ἴσως ἀνάλογόν τι τὰς διαστάσεις μάρμαρον, ὅπερ εὐρέθη πλησίον τῆς ὄψεως κυκληδὸν ἠκρωτηριασμένον περιέχει δ' ἑλλιπῆ προξενικὰ ψηφίσματα.

Ἡ ὄψις τοῦ μνημείου περιέχει τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν, ψηφίσματα δὲ προξενικὰ οὐ μόνον ἐπὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς. Τὰ γράμματα τῆς ἀναθέσεως ὕψος μὲν ἔχουσι μέγιστον (μέχρι 0.04), σχῆμα δὲ τὸ χαρακτηριστικὸν ἐκεῖνο τῆς προεκβολῆς τῶν εἰς γωνίαν συμπιπτουσῶν γραμμῶν, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ τοῦ *Βρούτου*. Καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀνάθεσις φαίνεται ἐπὶ παλαιότερας ἐπικεχαραγμένη. Ἀπομείναντος τοῦ 6^{ου} στίχου ἀμεταβλήτου, οἱ πρὸ αὐτοῦ στίχοι δι' ἑλλειψίν χώρου ἔχουσι βαθμηδὸν ἐλάσσω τὰ γράμματα καὶ φαίνονται οἰοῦναι συνεσφιγμένοι, ἀπόξεις ὅμως τοῦ ἄνω μέρους τῆς ἐνεπιγράφου ἐπιφανείας δὲν εἶνε καταφανῆς ἕνεκα τῆς ἀπολιθώσεως· ἴσως δὲ καὶ ἡ ἑλλειψίς γείσου περὶ τὸ ἄνω ἄκρον ὑπομαρτυρεῖ τὴν μετατροπὴν καὶ μετανάθεσιν τοῦ ἀρχικοῦ μνημείου. Ἀλλὰ τρανέστερον τεκμήριον

πρόκειται ὁ 6^{ος} στίχος, οὐ τὰ γράμματα καὶ ἐλάσσω καὶ ἀρχαιότερα τυγχάνουσιν.

Ὁ χρόνος τῆς παρούσης ἀναθέσεως κεῖται προδήλως μεταξύ τῆς 3^{ης} ὑπατείας καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀγρίππα (27-12 π. Χρ.).

Ὁμοίαν αὐτολεξεὶ ἀνάθεσιν περιέχει καὶ τὸ πρὸ τῶν Ἀθήνησι Προπυλαίων βᾶθρον (C. I. A. III, 1, 575) ὡσαύτως δέ, ἀνευ ὅμως τοῦ τρις ὑπατοῦ, καὶ τὸ αὐτόθι ὑπ' ἀριθ. 576, πλὴν ὅτι ἐν τούτοις τὸ υἶον γέγραπται διὰ διφθόγγου.

Τεχνίτης δὲ Μητιόχος νῦν πρῶτον γνωρίζεται ἐὰν μὴ λογίσωμεν τὸ ἐλλιπὲς καὶ ἀμφίβολον ὄνομα ΠΙΟΧΟΣ τῆς ἐν Ρώμῃ ἐπιγραφῆς (Schreiber: Ant. Bildw. d. Villa Ludovisi in Rom S. 33. Löwy: Inschriften, N° 342), ἣτις ἄλλως ἀνήκει χρόνοις πάντως ὑστέροις τοῦ ἐν Ἀμφιαρείῳ τεχνί-

του. Τοῦ Μητιόχου ἀνέκειτο ἐν Ἀμφιαράου καὶ ἄλλο ἔργον, καθ' ἃ δηλοῖ ἐφθαρμένη ἐπιγραφή ἐπὶ ἐτέρως ἀναθηματικοῦ μνημείου ὄψεως. Ἀλλὰ καὶ ἐκ ταύτης οὔτε τὸν πατέρα οὔτε τὴν πατρίδα παρέχεται νὰ μάθωμεν. Περὶ δὲ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἤκμασεν, ἴσως ἢ μετὰ τὴν κάθαρσιν τοῦ λίθου ἀνάγνωσις τοῦ ὑπὸ τὸν τεχνίτην προξενικοῦ ψηφίσματος βοηθήσει ἡμῖν εἰς τινὰ ὑπολογισμόν (πρβ. καὶ Löwy: Inschr. N° 125a).

Ψηφίσματα δὲ προξενικά ὅτι ἔχει πολλὰ καὶ τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἐρρήθη ἀνωτέρω. Τούτων ἓν, περὶ οὗ ἐν ἀρχῇ ὁ λόγος, εἶνε τὸ ἐξῆς, γεγλυμμένον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἐπιφανείας τοῦ μνημείου καὶ δὴ μέρος μὲν ἐλάχιστον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος, τὸ δὲ πλεῖστον ἐπὶ τῆς συνεχοῦς αὐτῇ ἀριστερᾶς ἐπιφανείας τῆς ὄψεως, ὡς διὰ καθέτου γραμμῆς δηλοῦται ὡδε:

		ΠΙΚΡΑΤΗΣ ΑΡΧ	ΟΥ ΕΙΠΕΝ ΕΠΕΙΔΗ ΚΤΗΣΙΚΡΑΤΗΣ
		ΟΥΣ ΩΝ ΔΙ	ΕΛΕΙΤΕΙ ΠΟΛΕΙΩ ΡΩΠΙΩ
		ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ	ΤΟΙΣ ΧΡΕΙΑΝ ΕΧΟΥΣΙΝ ΕΜ
5	Τ Ε	ΑΝΤΙΚΑΙΡΩ	ΤΟΣΥΜΦΕΡΟΝ ΠΡΑΤΤΕΙ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ
	Α Θ Η	ΥΛΕΙ ΚΑΙ ΤΩ	ΙΔΗ ΜΩΙΚΤΗΣΙ ΚΡΑΤΗΝΙΩΙ ΛΟΥ
		ΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ	ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕ
		ΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΚ	ΓΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΝΑΙΑΥΤΟΙΣ ΓΗΣ
		ΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓ	ΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ ΙΣΟΤΕΛΕΙΑΝ ΚΑΙΑΣΥ
		Ν ΚΑΙΑΣΦΑ	ΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝ ΚΑ
10	Κ Α Τ	Γ Η Ν Κ Α	Ο Λ Ε Μ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι Ρ Η Ν Η Σ Κ Α Ι Τ Α Λ Λ Α Π Α Ν Τ Α
	Κ Α Θ Α	Π Ε Ρ Τ Ο	Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ

Ἐπικράτης Ἀρχ[.]ου εἶπεν· ἐπειδὴ Κτησικράτης[ς

εὖν]ους ὧν δι[ατ]ελεῖ τῆ πόλει Ὀρωπίω[ν κ]αί

τῶν πολιτῶν τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν ἐμ

παντί καιρῷ τὸ συμφέρον πράττει, δεδόχθαι

5 τῆ[ι βο]υλεῖ καὶ τῷ δήμῳ Κτησικράτην Ζωίλου

Ἀθ[ηναῖ]ον πρόξενον εἶναι τῆς πόλε[ω]ς Ὀρωπί-

[ων α]ὐτὸν καὶ ἐγγόνους καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς

καὶ οἰκίας ἐγχεῖσιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσυ-

[λία]ν καὶ ἀσφάλειαν καὶ κατὰ θάλατταν κα[ί]

10 κατ[ἀ]γῆν κα[ί] πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ τᾶλλα πάντα

κα[α]θ[ἀ]περ το[ῖ]ς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις

Ἐν τῷ ψηφίσματι τούτῳ παρατηροῦνται τρία σφάλματα τοῦ γλύπτου, ἧτοι:

Στίχ. 5. Ἐν λέξει Κτησικράτην ἐγγραφή δις ἢ αὐτῇ συλλαβῇ καὶ ἐξηλείφθη ἢ περιττῇ.

Στίχ. 7. Ἐν λέξει εἶναι ἀντὶ τῆς συλλαβῆς ΕΙ ἐγγραφή πρίν, ὡς φαίνεται, ΕΝ, διωρθώθη δὲ σθεσθεισῶν τῶν δύο περιττῶν γραμμῶν (τοῦ Ν).

Στίχ. 8. Τὸ πλεῖστον τοῦ στίχου, ἀπὸ τοῦ Ν

τοῦ ἐγκτεσιν μέχρι καὶ τοῦ ΑΣΥ, εἶνε κεχαραγ-
 μένον ἐπὶ ἐσφαλμένως πρὶν γεγραμμένων καὶ εἶτα
 ἐξηλειμμένων λέξεων.

19.

Ο Δ Η Μ Ο Σ Ω Ρ Ω Π Ι Ω Ν
 Τ Ι Μ Α Ρ Χ Ο Ν Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
 Α Ρ Ε Τ Η Σ Ε Ν Ε Κ Ε Ν Κ Α Ι Ε Υ Ν Ο Ι
 Α Σ Τ Η Σ Ε Ι Σ Ε Α Τ Ο Ν Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Ω Ι

Ὁ δῆμος Ὀρωπίων
 Τίμαρχον Θεοδώρου
 ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοί-
 ας τῆς εἰς ἑατὸν Ἀμφιαράω.

Τοξοειδοῦς μνημείου λευκὸν μάρμαρον (ὑψος
 0.31, πλάτ. ὀπισθεν 0.77, πάχ. 1.03), ἀνήκον
 κατὰ τὸ σχῆμα τῇ μεγάλῃ τοξοειδεί, μέλανος μαρ-
 μάρου, βάσει (Πρακτ. 1884, πίν. Ε'. ι'). Τὸ μνη-
 μεῖον τοῦτο συνέκειτο ἐκ τεσσάρων, ὡς φαίνεται,
 μαρμάρων, ὧν εὐρέθησαν, καὶ ταῦτα χαμαί, μόνον
 τὸ παρὸν καὶ ἕτερον ἐπίμηκες μετ' ἐφθαρμένης ἐλε-
 γειακῆς ἐπιγραφῆς καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀθηναίου
 τεχνίτου Ξενοκράτους. Καὶ τὸ μὲν προκείμενον
 ἴστατό ποτε ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου τῆς βάσεως,
 τὸ δὲ ἄλλο παρ' αὐτῷ ἔμπροσθεν ἐν μέσῳ, οὕτω
 δὲ καὶ ἔστησα αὐτά, ὡς καὶ ἐν τῷ πίνακι ἀμαυρό-
 τερα δηλοῦνται· ὥστε ἐκ τῶν τεσσάρων ἐλλεί-

πουσιν τὸ ὀπισθεν τοῦ ἐπιμήκους καὶ τὸ δεξιόθεν
 αὐτοῦ. Προσθετέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως
 ἀνήκε καὶ ἕτερος, μέλανος μαρμάρου, δόμος, οὗ
 τεμάχια μετὰ προξενικοῦ ψηφίσματος εὐρέθησαν
 πλησίον.

Τὸ παρὸν μάρμαρον, φέρον τὸρμούς μὲν ἄνω τέσ-
 σαρρας, ὧν τοῖς δυοῖς συνεδεῖτο μετὰ τῶν παριδρυ-
 μένων, γείσον δὲ καὶ κάτω κόσμον πανταχοῦ πλήν
 τῆς δεξιᾶς ἐπιφανείας, εὐρέθη συντετριμμένον τὰ
 ὀπισθεν, διασφίζει ὅμως ἀκεραίας δύο ἐπιγραφάς,
 ἐπὶ μὲν τῆς προσθίας ὑποκοίλου ἐπιφανείας τὴν ἐν
 λόγῳ ἀνάθεσιν, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ κατωτέρω
 ἀναγραφόμενον ψήφισμα.

Τὰ γράμματα τῆς ἀνάθεσεως ἀτάκτως καὶ κα-
 κῶς εἰσι γεγραμμένα (ὑψ. 0.015-0.03), μαρτυ-
 ροῦντα χρόνους μεταγενεστέρους καὶ τοῦ ψηφίσμα-
 τος καὶ τοῦ παρακειμένου ἐλεγείου. Ἐὰν δὲ μὴ
 σφάλλωμαι, καὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας τὸ ὑπό-
 κοῖλον δὲν φαίνεται ἀψόγως ὁμαλόν, τοῦτο δὲ πρὸς
 τοῖς εἰρημένους κρατύνει τὴν εἰκασίαν ὅτι καὶ ἡ
 ἀνάθεσις αὕτη ἐστὶν ἐπὶ ἐξεσμένης ἐπιγραφῆς κεχα-
 ραγμένη.

Ὁ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενος τιμᾶται πιθανῶς ἔνεκα
 ἰδίων πρὸς τὸν δῆμον Ὀρωπίων εὐεργεσιῶν.

Τὸ δὲ περὶ οὗ ἀνωτέρω εἶρηται προξενικὸν ψή-
 φισμα γέγλυπται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἡμίσεος τῆς ἀρι-
 στερᾶς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου, ἔχει δὲ οὕτωςί:

Ε Π Ι Ε Ρ Ε Ω Σ Μ Ο Λ Ο Τ Τ Ο Υ Α Λ Α Λ Κ Ο Μ Ε
 Ν Ε Ι Ο Υ Π Υ Θ Ω Ν Κ Α Λ Λ Ι Γ Ε Ι Τ Ο Ν Ο Σ Ε Ι Π Ε Ν
 Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ε Ι Β Ο Υ Λ Ε Ι Κ Α Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι
 Ε Υ Β Ο Υ Λ Ι Δ Η Ν Κ Α Λ Λ Ι Α Δ Ο Υ Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ν Π Ρ Ο Ξ Ε
 5 Ν Ο Ν Ε Ι Ν Α Ι Τ Η Σ Π Ο Λ Ε Ω Σ Ω Ρ Ω Π Ι Ω Ν Κ Α Ι Ε Γ Γ Ο
 Ν Ο Υ Σ Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Ι Ν Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Σ Γ Η Σ Κ Α Ι Ο Ι Κ Ι Α Σ
 Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Ι Σ Ο Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Υ Λ Ι Α Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α
 Γ Η Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ Α Τ Τ Α Ν Κ Α Ι Π Ο Λ Ε Μ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι Ρ Η Ν Η Σ
 Κ Α Ι Τ Α Α Λ Λ Α Π Α Ν Τ Α Κ Α Θ Α Π Ε Ρ Κ Α Ι Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ
 10 Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ Γ Ε Γ Ρ Α Π Τ Α Ι

Ἐπὶ ἱερέως Μολοττοῦ, Ἀλαλκομε-
 νείου, Πύθων Καλλιγεῖτονος εἶπεν·
 δεδῶχθαι τὰ βουλευῆ καὶ τῷ δήμῳ
 Εὐβουλίδην Καλλιζίδου Ἀθηναίου πρόξε-
 5 νον εἶναι τῆς πόλεως Ὀρωπίων καὶ ἐγγό-
 νους καὶ αὐτὸν καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας

ἐγκτεσιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ κατὰ
 γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα καθάπερ καὶ [τ]οῖς ἄλλοις
 10 προξένους καὶ εὐεργέταις γέγραπται.

Ἵψος γραμμάτων 0.01.

Ἐν στίχῳ 5^ο καὶ 6^ο ἀντὶ τοῦ συνήθους αὐτὸν καὶ ἐγγρόνους αἱ δύο λέξεις φέρονται ἀντιστρόφως.

Ἐν στίχ. 3^ο τὸ Ε τοῦ *τῆ βουλεῖ* φαίνεται οἰονεὶ ἔχον καὶ ἐτέραν κάθετον γραμμὴν παρέχουσαν αὐτῷ ὄψιν παραπλησίαν τῷ Β.

Τοῦ Ξ τὰ σκέλη ὀλίγον εἰσὶν ἀνοικτά. Τοῦ δὲ Ξ δὲν διακρίνεται ἂν αἱ γραμμαὶ τέμνονται διὰ καθέτου ἐν μέσῳ.

Ὁ εἰπὼν τὸ ψήφισμα *Πύθωι Καλλιγείτορος* ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἄλλοις τοῦ Ἀμφιαρείου ἀνεκδότοις ψηφίσμασι. Φαίνεται δὲ ὅτι συνήπτετο διὰ συγγενείας πρὸς τὸν ἑτερόνυμον *Καλλιγείτονα Πύθωνος*, ὅστις ἀνέθηκε τῷ Ἀμφιαράῳ τὰ δύο βάρθρα ἅπερ ἔκειντο αὐτόθι (οὐχὶ κατὰ χώραν) καὶ πρὸ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ 1884, ἐξεδόθησαν δὲ ὑπὸ Ραγκαβῆ (*Antiqu. hellén. vol. II, N° 678, σελ.*

259 καὶ 260· πρβ. καὶ σελ. 252-262 καὶ 691). Τούτων τὸ μὲν ἀνατίθεται εἰς *Φιλοναύτην Ἐρμογένου*, τὸ δὲ εἰς τὴν τούτου θυγατέρα *Βοίδιον*. Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα ὅτι ἐγγὺς τῶν δύο τούτων βάρθρων ἀπεκαλύφθησαν κατὰ χώραν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀνασκαφῇ δύο μικραὶ μαρμάριναι βάσεις, (αἱ δύο πρῶται παρὰ τῇ καμίνῳ), ἐπ' αὐτῶν δὲ κατὰ τὰς διαστάσεις καὶ τοὺς τόρμους πιστεύω ὅτι ἴδρυντο τὰ βάρθρα ταῦτα, καὶ δὴ τὸ μὲν Φιλοναύτου ἐπὶ τῆς μείζονος, τὸ δὲ ἕτερον ἐπὶ τῆς ἐλάσσονος.

Πούθωνος Καλλιγείτορος Ὠρωπίῳ ἀφεδριατεύοντος ποιεῖται μνείαν καὶ ἐπιγραφή ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ περὶ τοῦ τρίποδος ὃν οἱ Βοιωτοὶ ἀνέθεικον τῆς *Χαρίτεσσι*, ἀναγομένη μεταξὺ τοῦ τρίτου αἰῶνος μεσοῦντος καὶ τοῦ ἔτους 171 π. Χρ. (*Larfeld: Sylloge inscr. Boeoticarum N° 15*).

20.

Ο Δ Η Μ Ο Σ Ω Ρ Ω Π Ι Ω Ν
ΠΑΥΛΛΑΝΠΟΠΙΛΛΙΑΝΜΑΡΚΟΥΘΥΓΑΤΕΡΑ
ΓΝΑΙΟΥΠΕΙΣΩΝΟΣΓΥΝΑΙΚΑ
ΑΜΦΙΑΡΑΩΙ

(Ἐπονται προξενικὰ ψηφίσματα)

Ὁ δῆμος Ὠρωπίων
Παῦλλαν Ποπιλλίαν Μάρκου θυγατέρ[α]
Γναίου Πείσωνος γυναῖκα
Ἀμφιαράῳ.

Μονόλιθον μικρὸν μνημεῖον, κείμενον μεταξὺ τοῦ τελευταίου εἰρημένου τοξοειδοῦς καὶ τοῦ ἐξῆς μνημείου *Πίσωνος*.

Τὸ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴν περιέχον μαρμάρινον βάρθρον εὐρέθη χαμαὶ πεπτωκὸς καὶ ἀνεστάθη τότε ἐπὶ τῆς κατὰ χώραν κειμένης καὶ κόσμον πέριξ ἐλούσης μαρμαρίνης βάσεως. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας φέρει δύο τόρμους, κόσμον δὲ μόνον ἐν τοῖς κάτω τῶν πλαγίων ἐπιφανειῶν. Γείσου δμως στερεῖται, ἐξ οὗ ἴσως εἰκαστὸν ὅτι, ὡς τὸ τοῦ Ἀργίππα, (ἀνωτ. ἀριθ. 18), ὑπέστη καὶ τοῦτο ἀλλοιώσιν τινα, ἀφ' οὗ γε καὶ ἡ παροῦσα ἀνάθεσις φίνεται ἐπὶ ἀρχαιοτέρας γεγλυμμένη.

Ἦψ. (μετὰ καὶ τοῦ κόσμου) 0.69, πλ. 0.76, πάγ. 0.61.

Τὰ γράμματα (Ἦψ. 0.025) φέρουσι τὴν καὶ ἀνω-

τέρω παρατηρηθεῖσαν προεκβολὴν τῶν γραμμῶν. Τὸ Μ ἔχει μικρὸν τι ἀνοικτὰ τὰ σκέλη.

Κάτωθεν τῆς ἀναθέσεως ἔπονται δύο ἐφθαρμένα προξενικὰ ψηφίσματα.

Ἡ ἐνταῦθα *Ποπιλλία* ἦν πιθανῶς τοῦ ἐξῆς μνημονευομένου *Πίσωνος* ἢ γυνή, τιμηθεῖσα, ὡς φαίνεται, μᾶλλον διὰ τὴν πρὸς τὸν δῆμον Ὠρωπίων εὐνοίαν τοῦ ἀνδρός· εἰς τὴν ὑπόθεσιν δὲ ταύτην παρακινεῖ καὶ ἡ θέσις τοῦ μνημείου ἐνεσφηνωμένου παρὰ τῷ τοῦ Πίσωνος. Ὡς πρὸς δὲ τὸ ὄνομα *Πείσων* εἰρήσθω ὅτι ἐν τῷ κατωτέρῳ μνημείῳ γράφεται δι' ἀπλοῦ ι.

Ποπιλλία γνωστὴ ἀναφέρεται ἢ τοῦ Κ. Λουτατίου Κάτλου μήτηρ, εἰς ἣν ἀποθανοῦσαν, πρώτην τῶν Ρωμαίων γυναικῶν ἀπηγγέλθη δημοσίᾳ λόγος.

21.

Ο Δ Η Μ Ο Σ Ω Ρ Ω Π Ι Ω Ν Γ Ν Α Ι Ο Ν
Κ Α Λ Π Ο Ρ Ν Ι Ο Ν Γ Ν Α Ι Ο Υ Υ Ι Ο Ν Π Ι Σ Ω Ν Α
Τ Ο Ν Ε Α Τ Ο Υ Π Α Τ Ρ Ω Ν Α Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Ω Ι

(Ἐπονται προξενικὰ ψηφίσματα)

Ὁ δῆμος Ὀρωπίων Γναίων
Καλπόριον Γναίου υἱὸν Πίσωνα
τὸν ἑατοῦ πάτρωνα Ἀμφιαράω.

Μέγα τρίλιθον μνημεῖον, ἰστάμενον μεταξὺ τοῦ προηγουμένου καὶ τοῦ πολλακίς, οἰονεὶ ὡς κέντρου, σημειουμένου μνημείου Βρούτου.

Φέρει δ' ἐν τοῖς ἄκροις καὶ γείσον καὶ κάτω κόσμον. Ὑψ. 0.92, πλάτ. 0.73, πᾶχ. ἢ βᾶθ. ἐν ὄλφ 1.83 (0.39 ἢ ὄψις καὶ 1.44 ἐκάτερον τῶν ὀπισθεν μαρμάρων).

Τὰ μάρμαρα αὐτοῦ εὐρέθησαν χαμαί, ἀλλ' ἐπανιδρύθησαν ἐπὶ τῆς ἰδίας μαρμαρίνης βάσεως. Ἡ ὄψις ὅμως ἔκειτο πρηνῆς καὶ διὰ τοῦτο τὰ γράμματα αὐτῆς, μάλιστα δὲ τὰ ὑπὸ τὴν ἀνάθεσιν ψηφίσματα, ἐκ τοῦ προσκτηθέντος ἀπολιθώματος ἀπέβησαν δυσαναγνωστότατα.

Ψηφίσματα προξενικά εὐρηνται καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἐπιφανείας τῆς τε ὄψεως καὶ τοῦ συνεχοῦς μαρμάρου, ὡς φαίνεται δέ, εἰσὶν ἀρχαιότερα τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς.

Τὰ γράμματα τῆς ἀναθέσεως κατὰ τε σχῆμα καὶ μέγεθος εἰσὶν ὅμοια τοῖς τοῦ Σκριβωνίου (ἀνωτ. ἀριθ. 17). Χρῶνται δὲ ἀμφοτέρω τὰ μνημεῖα καὶ τῇ λέξει *πάτρων*, ἥτις μόνον καὶ ἐν τῷ μνημείῳ Λέντλου ('Αρχ. Ἐφημ. 1885 σελ. 102. Πρακτ. 1884, πίν. Ε', ι''') ἀπαντᾷ ἐν Ἀμφιαράου. Φαίνεται ἄρα ὅτι ἀνετέθη κατὰ τοὺς αὐτοὺς που καὶ ἐκεῖνο χρόνους. Ἡ δὲ ἀνάθεσις οὐδ' ἐνταῦθα παρέχει ὄψιν ἀρχικῆς καὶ ἐπὶ παρθένου χώρου γεγλυμμένης ἐπιγραφῆς.

Καλπόριος Πίσων συμμετέσχεν ἐπὶ Πομπηίου τῶν πρὸς τοὺς πειρατὰς καὶ πρὸς Μιθριδάτην ἀγῶνων, ἐπανελθὼν δ' εἰς Ρώμην ἀπεδείχθη τῷ 61 π. Χρ. ὕπατος. Δύο Ρωμαίων, τοῦ Ἀγρίππα καὶ τοῦ κατωτέρω (ἀριθ. 22) ἀναφερομένου Ἰσαυρικοῦ, τὰ ἐν Ἀμφιαρείῳ μνημεῖα ἐποιήθησαν μετὰ τὰς ὑπατείας αὐτῶν, ἐκατέρας ἀναθέσεως δηλούσης διαρρήδην τὸ ἀξίωμα.

Περὶ Πίσωνος ὅρα καὶ τὸ ἀνωτέρω μνημεῖον Ποπιλλίας.

α'.) ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΓΚΟΙΝΩΙΒΟΙΩΤΩΝΑΓΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΕΠΙΔΕΠΟΛΕΩΣ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥΙΕΡΕΩΣ ΤΟΥ ΑΜ

22.

ΟΔΗΜΟΣΩΡΩΠΙΩΝΠΟΠΛΙΟΝ
ΣΕΡΟΥΙΛΙΟΝΓΑΙΟΥΥΙΟΝ
ΙΣΑΥΡΙΚΟΝΥΠΑΤΟΝ ΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡΑΤΟΝΕΑΤΟΥΕΥ
5 ΕΡΓΕΤΗΝ ΑΜΦΙΑΡΑΩΙ

(Ἐπονται προξενικά ψηφίσματα)

Ὁ δῆμος Ὀρωπίων Πόπλιον
Σερούιλιον Γαίου υἱὸν
Ἰσαυρικὸν ὕπατον αὐ-
τοκράτορα τὸν ἑατοῦ εὐ-
5 εργέτην Ἀμφιαράω.

Τετράλιθον ὡς τὸ Λέντλου μνημεῖον, ἥτοι συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων ὀρθίων μαρμάρων, ὧν τὰ μὲν τρία ἔχουσι τὴν στήσιν τῶν τρίλιθων μνημείων, τὸ δὲ τέταρτον προσήρμισται ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλαγίων ὀπισθεν. Καὶ ἡ μὲν ὄψις εὐρέθη κατὰ γῆς πεπτωκυῖα, τὰ δὲ λοιπὰ τρία κατὰ χώραν ἐπὶ μαρμαρίνης βάσεως.

Κεῖται δὲ τρίτον ἀριστερόθεν τοῦ Λέντλου.

Γείσον φέρει καλόν, ἔτι δὲ καὶ κάτω κόσμον.

Ὑψ. 0.92, πλ. 0.73, πᾶχ. 1.82 (0.38 ὄψεως καὶ 1.44 τῶν λοιπῶν).

Τὰ γράμματα (Ὑψ. 0.025) φέρουσι τὴν καὶ ἀνωτέρω ἀπαντῶσαν προεκβολὴν τῶν γραμμῶν. Τοῦ Ε ὡσαύτως ἐξέχουσι τὰ ἄκρα τῆς καθέτου γραμμῆς ἄνω τε καὶ κάτω. Ἐνεκα τῆς ἀπολιθώσεως δὲν διακρίνεται σαφῶς ἂν ἡ ἀνάθεσις αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχικὴ ἢ, ὅπερ πιθανώτερον, ἐπίγλυπτος (πρβ. τὰ κατωτέρω καταχωριζόμενα ψηφίσματα).

Τὰ ὑπὸ τὴν ἀνάθεσιν προξενικά γράμματα εἰσι δυσανάγνωστα. Ἐπι δὲ ψηφίσματα ὑπάρχουσι καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἐπιφανείας τῆς ὄψεως καὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος.

II. Σερούιλιος ἐγένετο ὕπατος ἐν ἔτει 79 π. Χρ. (673 κτ. Ρ.), Ἰσαυρικὸς δ' ἐπεκλήθη τῷ 74 π. Χρ. Ὄστε ἡ ἀνάθεσις ἐγράφη μετὰ τοῦ ἔτους τούτου καὶ τοῦ 44 π. Χρ., ὅτε ἐνενηκοντούτης (ὑπέργηρος κατὰ Δίωνα Κάσσιον XLV, 16) ἤδη ὦν ἐτελεύτησε.

Τὰ προξενικά ψηφίσματα τῆς δεξιᾶς ἐπιφανείας τῆς ὄψεως, δύο τὸν ἀριθμὸν ὄντα, ἔχουσιν ὧδε :

Φ Ι Α Ρ Α Ο Υ Γ Λ Α Υ Κ Ω Ν Ο Σ Μ Η Ν Ο Σ Ο Μ Ο Λ Ω Ι Ο Υ
 Ε Β Δ Ο Μ Ε Ι Ι Σ Τ Α Μ Ε Ν Ο Υ
 5 Ω Ρ Ω Π Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Θ Ε Ο Ι Ο Τ Ο Υ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε Ι Δ Η Μ Ε Ν Ε Κ Ρ Α
 Τ Η Σ Ε Υ Ν Ο Υ Σ Ω Ν Δ Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Τ Ε Ι Π Ο Λ Ε Ι Ω Ρ Ω Π Ι Ω Ν
 Κ Α Ι Τ Ω Ν Π Ο Λ Ι Τ Ω Ν Τ Ο Ι Σ Χ Ρ Ε Ι Α Ν Ε Χ Ο Υ Σ Ι Ν Ε Μ Π Α Ν
 Τ Ι Κ Α Ι Ρ Ω Ι Τ Ο Σ Υ Μ Φ Ε Ρ Ο Ν Π Ρ Α Τ Τ Ε Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ε Ι
 Β Ο Υ Λ Ε Ι Κ Α Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Μ Ε Ν Ε Κ Ρ Α Τ Η Ν Ι Π Π Α Ρ Χ Ο Υ
 10 Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ν Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ν Ε Ι Ν Α Ι Τ Η Σ Π Ο Λ Ε Ω Σ Ω Ρ Ω Π Ι
 Ω Ν Α Υ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Υ Σ Κ Α Ι Ε Ι Ν Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Σ Γ Η Σ
 Κ Α Ι Ο Ι Κ Ι Α Σ Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Ι Σ Ο Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Υ
 Λ Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Π Ο Λ Ε Μ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι Ρ Η Ν Η Σ
 Κ Α Ι Κ Α Τ Α Γ Η Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ Α Τ Τ Α Ν Κ Α Ι Τ Α Α Λ Λ Α
 15 Π Α Ν Τ Α Κ Α Θ Α Π Ε Ρ Κ Α Ι Τ Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ
 Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ Γ Ε Γ Ρ Α Π Τ Α Ι

6'.) Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ε Γ Κ Ο Ι Ν Ω Ι Β Ο Ι Ω Τ Ω Ν Φ Ι Λ Ω Ν Ο Σ Ι Ε Ρ Ε Ω Σ
 Δ Ε Τ Ο Υ Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Ο Υ Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Υ Μ Η Ν Ο Σ Α Γ Ρ Ι Ω Ν Ι Ο Υ
 Π Ε Μ Π Τ Ε Ι Ε Π Ι Δ Ε Κ Α Ε Ρ Ε Ψ Η Φ Ι Ε Ν Α Ν Τ Ι Π Α Τ Ρ Ο Σ
 Α Ρ Χ Ι Λ Ο Χ Ο Υ
 5 Μ Ε Ι Λ Ι Χ Ο Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Γ Ε Ι Τ Ο Ν Ο Σ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε Ι Δ Η
 Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ Ο Σ Ε Υ Ν Ο Υ Σ Ω Ν Δ Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Τ Ε Ι Π Ο Λ Ε Ι
 Ω Ρ Ω Π Ι Ω Ν Κ Α Ι Τ Ω Ν Π Ο Λ Ι Τ Ω Ν Τ Ο Ι Σ Χ Ρ Ε Ι Α Ν Ε Χ Ο Υ
 Σ Ι Ν Ε Μ Π Α Ν Τ Ι Κ Α Ι Ρ Ω Ι Τ Ο Σ Υ Μ Φ Ε Ρ Ο Ν Π Ρ Α Τ Τ Ε Ι
 Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ε Ι Β Ο Υ Λ Ε Ι Κ Α Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ Ο Ν
 10 Ε Υ Α Ν Δ Ρ Ο Υ Κ Α Σ Σ Α Ν Δ Ρ Ε Α Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ν Ε Ι Ν Α Ι Κ Α Ι
 Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Η Ν Τ Η Σ Π Ο Λ Ε Ω Σ Ω Ρ Ω Π Ι Ω Ν Κ Α Ι Α Υ
 Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Υ Σ Κ Α Ι Ε Ι Ν Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Σ Γ Η Σ
 Κ Α Ι Ο Ι Κ Ι Α Σ Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Α Σ Υ Λ Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Φ Α
 Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Π Ο Λ Ε Μ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι Ρ Η Ν Η Σ Κ Α Ι Κ Α Τ Α
 15 Ή Ν Η Κ Α Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ Α Τ Τ Α Ν Κ Α Ι Τ Α Α Λ Λ Α Π Α Ν Τ Α
 Υ Π Α Ρ Χ Ε Ι Ν Α Υ Τ Ο Ι Σ Κ Α Θ Α Π Ε Ρ Κ Α Ι Τ Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ
 Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ Γ Ε Γ Ρ Α Π Τ Α Ι

α'.) Ἄρχοντας ἐγ κοινῷ Βοιωτῶν Ἀπολλοδώρου
 ἐπὶ δὲ πόλεως Πausανίου, ἱερέως τοῦ Ἀμ-
 φιαράου Γλαύκωνος, μηνὸς Ὀμολωίου
 ἑβδόμῃ ἰσταμένου.

5 Ὀρωπόδωρος Θεοζότου εἶπεν· ἐπειδὴ Μενεκρά-
 τῆς εὔνου ὦν διατελεῖ τῆ πόλει Ὀρωπίων
 καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν ἐμ παν-
 τὶ καιρῷ τὸ συμφέρον πράττει, δεδῶχθαι τῆ
 βουλαὶ καὶ τῷ δήμῳ Μενεκράτην Ἴππάρχου
 10 Ἀθηναίου πρόξενον εἶναι τῆς πόλεως Ὀρωπί-
 ῶν αὐτὸν καὶ ἐγγόνους καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς
 καὶ οἰκίας ἐγγατήσιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσυ-
 λίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης

καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ τὰ ἄλλα
 15 πάντα καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις
 καὶ εὐεργέταις γέγραπται.

6'.) Ἄρχοντας ἐγ κοινῷ Βοιωτῶν Φίλωνος, ἱερέως
 δὲ τοῦ Ἀμφιαράου Θεοδώρου, μηνὸς Ἀγριωνίου
 πέμπτῃ ἐπὶ δέκα, ἐπεψήφισεν Ἀντίπατρος
 Ἀρχιλόχου.

5 Μείλιχος Ἀριστογείτονος εἶπεν· ἐπειδὴ
 Ἡράκλειτος εὔνου ὦν διατελεῖ τῆ πόλει
 Ὀρωπίων καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς χρεῖαν ἔχου-
 σιν ἐμ παντὶ καιρῷ τὸ συμφέρον πράττει,
 δεδῶχθαι τῆ βουλαὶ καὶ τῷ δήμῳ Ἡράκλειτον

- 10 Εὐάνδρου Κασσανδρέα πρόξενον εἶναι καὶ
εὐεργέτην τῆς πόλεως Ὠρωπίων καὶ αὐ-
τὸν καὶ ἐγγόνους καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς
καὶ οἰκίας ἐγκτησιν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφά-
λειαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ
15 γ]ῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ τὰ ἄλλα πάντα
ὑπάρχειν αὐτοῖς καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις
προξένοις καὶ εὐεργέταις γέγραπται.

Τὰ γράμματα (ὑψ. 0.008) εἰσὶν ἐν τοῖς ἄκροις
σφηνοειδῶς παχύτερα. Καὶ τὸ μὲν ο καὶ ο ἐλάσ-
σω, τὸ δὲ φ καὶ ψ μείζω τῶν λοιπῶν. Τὸ μ φέ-
ρει παράλληλα τὰ σκέλη, ὡσαύτως δὲ σχεδόν τι
καὶ τὸ σ, τὸ δὲ ι ἔχει κάθετον τὴν τὰς δύο εὐθείας
ζευγῆσαν γραμμὴν. Ἐν στίχῳ 3^ῳ τοῦ 1^{ου} ψηφί-
σματος τὸ πρῶτον ο τῆς λέξεως Ὁμολωῖον φαί-
νεται ὡσεὶ κεχαραγμένον ἐπὶ ἐσφαλμένως προγε-
γραμμένου ι.

Ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ σχήματος τῶν γραμ-
μάτων φαίνονται ἀνήκοντα τοῖς πρὸ Ῥωμαίων χρό-
νοις, ὅπως δὴ ποτε δὲ ἀρχαιότερα τῆς ἀναθέσεως
ὄντα προσμαρτυροῦσιν ὅτι καὶ αὕτη ἐπεγλύφη, ὡς
καὶ ἄλλαι, ἐπὶ ἐσθεσμένης ἀναθέσεως.

Ἐνταῦθα σημειωθῆτω ὅτι ἐπὶ τοῦ μνημείου
σεσαλευμένον κεῖται μέγιστον (πάχ. 1.99, πλ.
0.92) λευκὸν μάρμαρον μετὰ προξενικῶν γραμ-
μάτων, ὅπερ φαίνεται ὡς τὸ κάλυμμα ἀφ' οὗ καὶ
εἶνε μείζον ἐκείνου ἐξ ἴσου κατὰ τε πλάτος καὶ
πάχος ἐξέχον (0.92-0.75=0.17 καὶ 1.99-1.82
=0.17). Τοιοῦτον κάλυμμα (μέλανος μαρμάρου)

εὔρηται καὶ παρὰ τῷ μνημείῳ Σκριβωνίου καὶ ἀλ-
λαχοῦ.

23.

ΑΡΙΣΤΟΜΗΔΗΣ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ
ΜΕΓΑΚΛΕΙΔΗΝ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥ

(Ἐπονται προξενικά ψηφίσματα)

Ἀριστομήδης τὸν ἀδελφὸν
Μεγακλείδην Ἀριστομένου.

Μονόλιθον μικρὸν μνημεῖον μετὰ γείσου καὶ
κάτω κόσμου, ἐπὶ καλῆς μαρμαρίνης βάσεως, κει-
μένης εὐθὺς ἀριστερόθεν τοῦ μνημείου Λέντλου.

Ἦψ. 0.76, πλ. (ἄνω) 0.69 πάχ. 0.54.

Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ σχῆμα τυγχάνει ὁμοιό-
τατον τῷ τῆς Ἀδείας (Ἀρχ. Ἐφημ. 1885, σελ.
102). Καὶ τὰ γράμματα δὲ ἀμφοτέρων τῶν ἀνα-
θέσεων ἔχουσι τὸ αὐτὸ σχῆμα καὶ μέγεθος (Ἦψ.
0.023. Ἐν τῷ τῆς Ἀδείας κατὰ παραδρομὴν ἀντὶ
0.023 καὶ 0.015 ἐγράφη ἀντιστρόφως 0.015 καὶ
0.023). Ὅθεν φαίνεται ὅτι καὶ τὸ παρὸν ἰδρύθη
κατὰ τοὺς αὐτοὺς μακεδονικοὺς χρόνους.

Ἡ βάση κεῖται, ὅπου εἴρηται, κατὰ χώραν. Τὸ
δ' ἐπ' αὐτῆς ἀνήκον ἐνεπίγραφον μάρμαρον εὐρέθη
πρᾶνὲς πεπτωκός, ἔνεκα δὲ τῆς ἀπολιθώσεως κατέ-
στη δυσχερὴς ἡ ἀνάγνωσις τῶν προξενικῶν γραμ-
μάτων.

Τεχνίτου ὄνομα δὲν διακρίνεται.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἐπιφανείας ὑπάρχουσι τρία
προξενικά ψηφίσματα, τὰ ἐξῆς:

α'.) Λ Ε Α Ρ Χ Ο Σ Λ Ι Μ Ν Α Ι Ο Υ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε Ι Δ Η Κ Λ Ε Ο Π Ο Λ Ι Σ
Ε Υ Ν Ο Υ Σ Ε Σ Τ Ι Ν Τ Η Ι Π Ο Λ Ε Ι Ὑ Ρ Ὑ Π Ι Ὑ Ν Κ Α Ι Κ Ο Ι Ν Η Ι
Κ Α Ι Ι Δ Ι Α Ι Ε Κ Α Σ Τ Ὑ Ι Τ Ὑ Ν Π Ο Λ Ι Τ Ὑ Ν Χ Ρ Η Σ Ι Μ Ο Σ Ὑ Ν
Δ Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ὑ Ι Δ Η Μ Ὑ Ι Κ Λ Ε Ο Π Ο Λ Ι Ν
5 Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ὑ Ρ Ο Υ Λ Α Μ Ψ Α Κ Η Ν Ο Ν Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ν Ε Ι Ν Α Ι
Τ Η Σ Π Ο Λ Ε Ο Σ Ὑ Ρ Ὑ Π Ι Ὑ Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Υ Σ
Κ Α Ι Ε Ι Ν Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Σ Γ Η Σ Κ Α Ι Ο Ι Κ Ι Α Σ Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Ι Σ Ο Τ Ε
Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Υ Λ Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Π Ο Λ Ε Μ Ο Υ
Κ Α Ι Ε Ι Ρ Η Ν Η Σ Κ Α Ι Κ Α Τ Α Γ Η Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ Α Τ Τ Α Ν Κ Α Ι
10 Τ Α Α Λ Λ Α Π Α Ν Τ Α Κ Α Θ Α Π Ε Ρ Τ Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ
Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ

β'.) Σ Τ Ε Φ Α Ν Ο Σ Α Κ Ο Υ Σ Ι Λ Α Ο Υ Ε Ι Π Ε Ν Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ὑ Ι Δ Η Μ Ὑ Ι
Α Ρ Ι Σ Τ Ὑ Λ Λ Ο Ν Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Υ Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ν Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ν Ε Ι

Ν Α Ι Τ Η Σ Π Ο Λ Ε Ω Σ Λ Ρ Η Π Ι Λ Η Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Υ Σ
 Κ Α Ι Ε Ι Ν Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Σ Γ Η Σ Κ Α Ι Ο Ι Κ Ι Α Σ Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Ι Σ Ο Τ Ε
 5 // Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Υ Λ Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Π Ο Λ Ε Μ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι
 // Η Ν Η Σ Κ Α Ι Κ Α Τ Α Γ Η Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ Α Τ Τ Α Ν Κ Α Ι Τ Α Α Λ Λ Α Π Α Ν Τ Α
 // Α Θ Α Π Ε Ρ Τ Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ

γ'.) Α Ρ Ι Σ Τ Ο Ν Ο Υ Σ Α Ι Σ Χ Υ Λ Ι Δ Ο Υ Ε Ι Π Ε Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Η Ι
 Δ Η Μ Η Ι Α Π Ο Λ Λ Η Ν Ι Ο Ν Μ Ε Ν Ι Σ Κ Ο Υ Κ Λ Ι Ο Ν Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο //
 Ε Ι Ν Α Ι Τ Η Σ Π Ο Λ Ε Ω Σ Λ Ρ Η Π Ι Λ Η Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Υ //
 Κ Α Ι Ε Ι Ν Α Ι Α Υ Τ Η Ι Γ Η Σ Κ Α Ι Ο Ι Κ Ι Α Σ Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Ι Σ Ο Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ
 5 Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Υ Λ Ι Α Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α Γ Η Ν Κ Α Ι Κ Α Τ Α Θ Α Λ Α Τ Τ Α Ν Κ Α Ι Π Ο
 Λ Ε Μ Ο Υ Ι Κ Α Ι Ε Ι Ρ Η Ν Η Σ Κ Α Ι Τ Α Α Λ Λ Α Π Α Ν Τ Α Κ Α Θ Α Π Ε Ρ Τ Ο Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ
 Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Σ

α'.) Λέαρχος Λιμναίου εἶπεν· ἐπειδὴ Κλεόπολις
 εὖνους ἐστὶν τῇ πόλει Ὠρωπίων καὶ κοινῇ
 καὶ ἰδίᾳ ἐκάστῳ τῶν πολιτῶν χρήσιμος ὢν
 διατελεῖ, δεδόχθαι τῷ δήμῳ Κλεόπολιν
 5 Ἄπολλοδώρου Λαμψακηνὸν πρόξενον εἶναι
 τῆς πόλεως Ὠρωπίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους
 καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτησιν καὶ ἰσοτέ-
 λειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμου
 καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ
 10 τὰ ἄλλα πάντα καθάπερ τοῖς ἄλλοις προξένοις
 καὶ εὐεργέταις.

β'.) Στέφανος Ἀκουσιλάου εἶπεν· δεδόχθαι τῷ δήμῳ
 Ἄριστυλλον Χαριδήμου Ἀθηναῖον πρόξενον εἶ-
 ναι τῆς πόλεως Ὠρωπίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους
 καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτησιν καὶ ἰσοτέ-
 5 [λ]ειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ εἰ-
 [ρ]ήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ τὰ ἄλλα πάντα
 [κ]αθάπερ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις.

γ'.) Ἄριστόνους Αἰσχυλίδου εἶπε· δεδόχθαι τῷ
 δήμῳ Ἄπολλώνιον Μενίσκου Κῶνον πρόξενον[ν]
 εἶναι τῆς πόλεως Ὠρωπίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνου[ς]
 καὶ εἶναι αὐτῷ γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτησιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσ-
 φάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ πο-
 5 λέμου ι καὶ εἰρήνης καὶ τὰ ἄλλα πάντα καθάπερ το(ῖ)ς ἄλλοις
 προξένοις καὶ εὐεργέταις.

Τὰ δύο πρῶτα ψηφίσματα (ὑψ. γραμμ. 0.008)
 ἔχουσι καλὰ καὶ ἐπιμελῶς γεγλυμμένα γράμματα,
 ὅμοια τοῖς τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀμ-

φιάρου (Ἄρχ. Ἐφημ. 1885, σελ. 93 καὶ ἐξ.)
 Ἐν στίχῳ 6^ο τοῦ πρώτου ψηφίσματος ἢ κατά-
 ληξις τοῦ πόλεως γράφεται διὰ τοῦ ο.

Τὸ δὲ τρίτον ψήφισμα ἔχει πλατέα μᾶλλον ἀλλὰ πυκνά καὶ ἐνιαχοῦ συγκεκολλημένα τὰ γράμματα (ὑψ. 0.006-0.01). Τὸ Ο Θ καὶ η εἰσὶ βραχύτερα τῶν λοιπῶν, ὡσαύτως δὲ τοῦ Γ καὶ Π αἱ κάθετοι γραμμαὶ δὲν ἐξικνουῦνται μέχρι τῆς αὐτῆς καὶ τὰ ἄλλα γραμμῆς πρὸς τὰ κάτω. Τὸ Μ εἶναι παραλληλοσκελές, τὸ δὲ Σ φέρει τὸ μὲν κάτω σκέλος ὀριζόντιον, τὸ δὲ ἄνω λοξόν.

Ἐν τῷ 6^ῳ στίχῳ παρατηροῦνται ἐν περισσῶν καὶ δύο ἐλλείψεις: μετὰ τοῦ ΛΕΜΟΥ καὶ τοῦ ΚΑΙ

ὑπάρχει ἰ· τὸ Θ τοῦ καθάπερ στερεῖται τῆς στιγμῆς, τὸ δὲ ἄρθρον ΤΟΙΣ τοῦ ἰ.

Ἐνταῦθα προστεθῆτω ὅτι μετὰ τῶν δύο τελευταίων μνημείων (Μεγακλείδου καὶ Σερουιλίου) κεῖται ἕτερον τετράλιθον, ἑλλιπὲς τὴν ὄψιν καὶ τὴν δεξιὰν πτέρυγα, διασφῶν δὲ κατὰ χώραν ἐπὶ μαρμαρίνης βάσεως τὰ δύο λοιπὰ μάρμαρα.

B. I. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ Τῃ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ

(Πίν. 5 καὶ 6).

Μηνὶ Νοεμβρίῳ τοῦ λήξαντος ἔτους ἤρξαντο δαπάνη τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφαί, αἵτινες εἶχον διακοπὴν πρὸ ἐνὸς περιήπου ἔτους ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πρώην γενικοῦ ἐφόρου Π. Σταματάκη. Ἦρξαντο δὲ ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς πλευρᾶς, βορειοανατολικῶς τῶν Προπυλαίων, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν μέχρι τοῦδε διεύθυνσιν βαίνουσαι ἐξετάθησαν πλέον μέχρι μικρᾶς ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς βορειοδυτικῆς γωνίας τοῦ Ἐρεχθείου. Τῶν ἐργασιῶν τούτων τὰ ἀποτελέσματα ἀναγράφομεν ἐνταῦθα συντόμως.

α') Χαλκᾶ καὶ πήλινα εὐρήματα.

Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν, ἀφ' οὗ οἱ σκαφεῖς προέβησαν εἰς βάθος ἐνὸς περιήπου μέτρου ὑπὸ τὸ σημερινὸν ἔδαφος, ἀπεκαλύφθη στρώμα ἀρχαίου μεταγενεστέρου οἰκοδομήματος, ἐξ ὀπτῶν πλίνθων καὶ ἀσθέστου συγκείμενον. Ὑπὸ τὸ στρώμα δὲ τοῦτο, εἰς βάθος ἐνὸς περιήπου μέτρου, ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην σχεδὸν εὐρήματα, ἀρχαϊκῆς ἅπαντα τέχνης, οἷον χαλκᾶ καὶ πήλινα εἰδώλια, τεμάχια ἀγγείων, ἐπιγραφῶν κτλ. Τῶν εὐρημάτων τούτων ἀξιολογώτερα εἶνε α') γυναικεῖον χαλκοῦν ἀγαλμάτιον (ὑψ. 0,18), ὅπως σῶον, ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα, οὗ ἀνέχει τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ ἔχον τὴν δεξιὰν προτεταμένην ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, δι' ἧς θὰ ἐκράτει πρᾶγμα τι· β') τεμάχια πήλινων κεχρωματισμένων ἀναγλύφων καὶ γ') πολλὰ πήλινα, κεχρωματισμένα καὶ ταῦτα, εἰ-

δώλια, παριστῶντα γυναῖκα φέρουσαν πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ καθήμενην ἐπὶ θρόνου, ἔχοντα δηλ. τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον τύπον, ὃν ἀποδίδουσι τινες εἰς τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς. Σπουδαιότατον ὅμως διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Γραφικῆς εὐρημα εἶνε γραπτὸς πίναξ ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἔχων πλάτος 0,52, σωζόμενον ὕψος 0,39 καὶ πάχος 0,06 Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ὀπλίτης φέρων πανοπλίαν καὶ ἔχων στάσιν ὀρμῶντος καὶ οἰονεὶ ἐπιτιθεμένου κατὰ πολεμίου, καὶ τὰ σκέλη διεστηκότα. Σῶζεται δὲ ἐν αὐτῷ καὶ ἐπιγραφή ἀρχαϊκῆ: καλός: καὶ γράμματα τέσσαρα ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦ εἰκονιζομένου. Δὲν ἀπετέλει δὲ μέρος ὄλου τινός, ἀλλ' εἶνε αὐτοτελές, διότι ἔχει γεγραμμένας διπλᾶς ταινίας, ἀποτελοῦσας τετραγωνικὸν περιθῶριον, ἐν ᾧ περικλείεται ἡ μορφή.

Ἐπίσης σπουδαῖον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Πλαστικῆς εἶνε εὐρημα ἀνάγον ἡμᾶς εἰς τοὺς προελληνικοὺς αὐτῆς χρόνους. Εἰς βάθος δηλ. δύο ἡμισυ μέτρων ὑπὸ τὸ σημερινὸν ἔδαφος, ὑπὸ στρώμα ἐκ λατύπης πωρίνου οἰκοδομήματος, ἐν ᾧ εὐρέθησαν πολλὰ χαλκᾶ καὶ πήλινα πράγματα, εὐρέθη ἀνθρωπίνη φυσικοῦ μεγέθους κεφαλὴ, ἐπὶ πωρίνου μαλακοῦ λίθου κεχαραγμένη, ἔχουσα πώγωνα καὶ πλαστικῶς δεδηλωμένον μύστακα, καὶ διατηροῦσα εἰσέτι ἱκανὰ ἴχνη χρωματισμοῦ. Κατὰ τὴν ὄλην μορφήν ὁμοιάζει ἐν γένει ταῖς ἐν Μυκῆναις εὐρεθείσαις προσωπίσιν, ἔχει ὅμως τὸ περίγραμμα πολὺ περισσότερον ἀτελὲς καὶ βάρβαρον, τοιοῦτον, οἷον ἐδύ-